

Керрі
Стивен Кинг

Вона була з тих, кого називають аутсайдерами, «непопулярними» підлітками. Кпини та знущання однокласників стали частиною її життя. Коли інші тінейджери зустрічалися, ходили на вечірки та поступово дорослішали, вона жила в справжньому пеклі, яке створила схиблена на релігії мати-фанатичка. Здавалося, світ ненавидів розгублену дівчину й не хотів помічати її страждань. Покинута всіма, вона несвідомо виплекала в собі силу, здатну знищити кривдників. Силу, яка одного дня змусить усіх назавжди запам'ятати її ім'я. «Керрі» – останнє, що вони встигнуть сказати перед смертю...

Стивен Кінг

Керрі

Присвячується Теббі, котра затягла мене в це – а тоді допомогла вибратися

Частина перша. Кривава забава

Стаття в тижневику Enterprise (Вестовер, штат Мейн) за 19 серпня 1966 року:

ПОВІДОМЛЕННЯ ПРО ДОЩ ІЗ КАМІННЯ

Кілька гідних довіри осіб повідомили про дощ із каміння, який випав з ясного неба на Карлін-стріт у містечку Чемберлен 17 серпня. Каміння впало здебільшого на будинок місіс Маргарет Вайт, значно пошкодивши дах, зруйнувавши дві ринви й водостічну трубу та завдавши шкоди приблизно на 25 доларів. Місіс Вайт, удова, живе в цьому будинку з трирічною дочкою Керіеттою.

Узяти коментар у місіс Вайт не вдалося.

Коли це сталося, ніхто не здивувався – принаймні по-справжньому, на підсвідомому рівні, який і породжує дикі плоди. На поверхні всі дівчата в душовій були шоковані, вражені, засоромлені або просто раді з того, що цій корові Вайт знову дісталось по рогах. Якась із них, може, й говорила потім, що здивувалась, але то була неправда. З кількома з них Керрі ходила до школи ще з першого класу, і цей випадок, відповідно до законів, що керують людською природою, повільно й невпинно назрівав ще відтоді, розмірено наближався, як ланцюгова реакція до критичної маси.

Звісно, ніхто з них не знав, що Керрі Вайт здатна до телекінезу.

Напис, нашкрябаний на парті чемберленської початкової школи на Баркер-стріт:

Керрі Вайт жере лайно

Роздягальня повнилася вигуками, луною й потойбічним звуком води з душу, що розбивається об кахлі. Дівчата на першому уроці грали у волейбол, і їхній ранковий піт виступив легко й природно.

Дівчата витягувались і крутились під гарячою водою, верещали, бризкалися, передавали одна одній білі брусочки мила, вистрілюючи ними зі стиснутої долоні. Керрі інертно стояла серед них, як жаба серед лебедів. То була опецькувата дівчина з прищами на шиї, спині й сідницях, а її мокре волосся абсолютно не мало кольору. Воно змокло й бездушно прилипло до обличчя, і вона просто собі стояла, трохи схиливши голову й дозволивши воді обмивати її тіло й котитися далі. Вона здавалася жертвною козою, незмінною мішенню, яка кожного разу вірить, що в неї розв'язався шнурок на взутті, довічною невдахою – і такою насправді була. Вона постійно й безнадійно мріяла про те, щоб у старшій школі Юена були індивідуальні, приватні душові кабінки, як у школах Вестовера чи Льюїстона. Вони дивилися. Вони завжди дивилися.

Крани один за одним закрились, і дівчата повиходили з душової, познімали пастельні

шапочки для купання, витерлися й побризкалися дезодорантом, поглядаючи на годинник над дверима. Станики застібалися, трусики підтягувалися, в повітрі висіла пара; кімната могла б здатися єгипетською лазнею, якби не постійне бурчання водограю джакузі в кутку. Вигуки й підсвисти розліталися різко й лунко, як більярдні кулі після сильного удару.

— ...і Томмі сказав, що воно на мені виглядає хтозна-як, а я...

— ...піду з сестрою та її чоловіком. Він колупається в носі, але вона теж, так що вони дуже...

— ...після школи в душ, а тоді...

— ...такий жаднюга, що й цента пошкодує, тож ми з Сінді...

Міс Дежарден, їхня струнка й безгруда викладачка фізвиховання, увійшла до кімнати, коротко нахилила голову й різко плеснула раз у долоні.

— Чого чекаєш, Керрі? Судного дня? Дзвінок за п'ять хвилин.

Її шорти були сліпучо-білі, а ноги хоч і не дуже округлі, але вражали ненав'язливою м'язистістю. З її шиї звисав срібний свисток, виграний у коледжі на змаганнях у стрільбі з лука.

Дівчата захихотіли, а Керрі підвела вгору повільні й затуманені від жару та мірного шуму води очі.

— Г-га?

Прозвучало це на диво по-жаб'ячому й до гротеску доречно. Дівчата знову захихотіли. Сью Снелл зісмикнула з голови рушник, як метка ілюзіоністка, що показує небачений трюк, і почала швидко розчісуватись. Міс Дежарден роздратовано махнула Керрі рукою до дверей і вийшла.

Керрі закрутила кран. Душ затих, перед тим покравши й побулькавши.

Уже аж коли вона вийшла з душової, всі побачили, що по її нозі стікає кров.

Із книжки «Вибух з тіні: справа Керіетти Вайт. Задokumentовані обставини й певні висновки» авторства Девіда Р. Конгресса (Tulane University Press, 1981), стор. 34:

Навряд чи можна заперечувати, що непоміченість конкретних епізодів телекінезу в ранні роки життя юної Вайт пояснюється гіпотезою, висунутою Вайтом і Стернзом у праці «Телекінез: новий погляд на дикий дар»: здатність рухати предмети силою самого лиш бажання проступає тільки в моменти крайнього особистого стресу. Цей дар справді дуже добре прихований – як же інакше він лишався непоміченим цілі століття, коли тільки верхівка айсберга виступала над морем шарлатанства?

У цьому випадку за фундамент нам править лиш одна скупа чутка-свідчення, але й цього досить, щоб визнати неймовірної величини телекінетичний потенціал, який мала Керрі Вайт. Велика трагедія полягає в тому, що тільки сьогодні ми всі можемо легко передбачити погоду на вчора...

– Мі-ісячні!

Кріста Гаргенсен першою шмагнула Керрі цим словом. Воно відлетіло до стіни, відскочило й ударило знову. Сью Снелл пирхнула носом і відчула дивну й дратівливу суміш ненависті, відрази, гніву і жалю. Вона стояла як задубіла й не знала, що воно коїться. Та можна подумати, в неї ніколи не було...

– Мі-ісячні!

Слово стало кричалкою, заклинанням. Хтось на фоні (певно, знову Гаргенсен, але Сью не могла впізнати голос у лункому багатоголоссі) горлав: «Запхни тампон!» – хрипко й нестримувано.

– Мі-ісячні, Мі-ісячні, Мі-ісячні!

Керрі тупо стояла в колі, що сформувалося навколо неї, а по її шкірі стікали великі намистини води. Вона стояла, як покірне теля, розуміючи з німим соромом, але без здивування, що сміються з неї (як завжди).

Коли перші темні краплі менструальної крові впали на кахлі плямами завбільшки з монетки, Сью відчула, як у ній наростає відраза.

– Заради Бога, Керрі, у тебе місячні! – крикнула вона. – Візьми обітрися!

– Г-га?

Вона по-коров'ячому озирнулася. Волосся прилипло до щік, утворивши подобу вигнутого шолома. На одному її плечі показався висип вугрів. Їй було шістнадцять, але невловима печать болю вже ясно виднілася в очах.

– Вона думає, що ними помаду витирають! – раптом викрикнула Рут Гоган із безпричинною втіхою, а тоді вибухнула пронизливим реготом. Пізніше Сью пригадала цю фразу і вписала її в загальну картину, але тієї миті для неї то був просто один беззмістовний звук серед різноголосся. «У шістнадцять? – Вона задумалася. – Не може ж бути, щоб вона не знала...»

Упало ще кілька крапель крові. Керрі продовжувала повільно й зникаючіло блимати по черзі на однокласниць.

Гелен Шайрз розвернулася й удала, що її нудить.

– У тебе кров іде! – з раптовою люттю крикнула Сью. – Кров, кажу, йде, дурний ти шматок тіста!

Керрі подивилася вниз.

І заверещала.

Звук голосно пролунав у вологій роздягальні.

Раптом тампон ударився в її груди, а тоді ляпнувся до ніг. Червона квітка виступила й розповзлася прямою по його поглинальній поверхні.

А тоді сміх, презирливий, повний відрази й жаху, наче набух і розпустився рваним і гидким цвітом, і дівчата почали закидати її тампонами й прокладками, які брали хто з сумочок, хто з розламаного автомата на стіні. Вони снігом пролітали в повітрі, а дівчата почали скандувати: «За-пхни, за-пхни, за-пхни там-пон...»

Сью теж кидала їх, кидала й скандувала разом з іншими, не дуже розуміючи, що робить, – її голову заповнили чарівні слова, що світилися, як неонові вивіски: «Тут нема нічого поганого нічого поганого нічого...» Слова блимали й заспокійливо світилися, коли раптом Керрі почала вити, і задкувати, і скидати вгору руки, і бурмотіти щось, і ревти.

Дівчата завмерли, зрозумівши, що нарешті надійшла стадія розщеплення ядра й вибуху. Озираючись назад, саме про цю мить дехто з них казав, що здивувався. Але ж до цього були ще цілі роки, цілі роки всіх тих «а розмалюймо Керрі зубною пастою, поки вона спить» у таборі для християнської молоді, або «я знайшов любовного листа Керрі до Боббі “Флеша” Пікетта, давайте його розксеримо й роздамо усім», або «а сховаймо децьо її білизну», або «покладімо їй оцю змію в кросівки», або «притопи її ще раз, ще раз»; коли Керрі вперто тяглася за всіма у велосипедних мандрівках, де її одного року називали «пундиком», а наступного – «дизельною мордою», і де від неї завжди тхнуло потом, і де вона постійно відставала; коли вона натрапила на отруйний плющ, як ходила в кущі до

вітру, і коли всі про це дізналися (гей, сракоцухо, дупа свербить?); коли Біллі Престон наклав їй на волосся арахісового масла в кімнаті для самостійного навчання, де вона заснула; коли її щипали, коли підставляли ногу в шкільних коридорах, щоб вона перечепилася; коли з її парти збивали книжки; коли до її ранця підкладали непристойні малюнки; коли Керрі на церковному пікніку незграбно стала на коліна, щоб помолитись, а шов на її мадраській спідниці репнув уздовж застібки зі звуком могутніх нездорових вітрів; коли Керрі завжди промазувала по м'ячу, навіть як підкидала його собі сама; коли впала обличчям на підлогу на уроці сучасних танців на другому році старшої школи й відколола шматок зуба; коли забігла в сітку на волейболі; коли завжди носила панчохи, які або пускали стрілку, або вже мали стрілки, або от-от збиралися її пустити; коли вона завжди мала на блузках плями від поту під пахвами; навіть коли Кріста Гаргенсен після школи зателефонувала їй із «Фруктової компанії Келлі» в центрі містечка і спитала, чи знає вона, як правильно пишеться «екскременти» («Ка-Е-Ер-Ер-І»), – раптом усе це зібралось у критичну масу. Загальна боксерська груша, попільничка, лятрина, яку так довго шукали, нарешті знайшлась. Атом розщепився.

Вона відступила, завиваючи в цій новій тиші, затуливши лице схрещеними гладкими руками. До самої середини її лобкового волосся причепився тампон.

Дівчата дивилися на неї, і їхні очі вражено блищали.

Керрі вперлася спиною в стінку одного з чотирьох душових відділень і повільно осіла. З неї виривалися повільні, безпорадні стогони. Її очі закотились і показали вологі білки, як у свині в забійному загоні.

Повільно й невпевнено Сью сказала:

– Здається, це в неї вперше...

А тоді двері ривком відчинилися, тупо й коротко бахнувши об стіну, і міс Дежарден увірвалася, щоб перевірити, в чому річ.

Із «Вибуху з тіні» (стор. 41):

Коментуючи цю тему, фахівці як з медицини, так і з психології сходяться на тому, що винятково пізній і травматичний початок менструальних циклів Керрі легко міг спровокувати прояв її латентного дару.

Те, що Керрі аж до другої половини 1979 року нічого не знала про щомісячний цикл зрілої жінки, здається неймовірним. Настільки ж неймовірним видається те, що мати дівчинки

дала доньці досягти майже сімнадцятирічного віку, жодного разу не звернувшись до гінеколога з приводу відсутності в її доньки менструацій.

Але факти незаперечні. Коли Керрі Вайт усвідомила кровотечу зі свого вагінального отвору, вона гадки не мала, що діється. Не мала найменшого поняття про саме явище менструації.

Одна з тих її однокласниць, що вижили, Рут Гоган, розповідає, що за рік до згаданих тут подій вона зайшла до діваччої роздягальні старшої школи Юена й побачила, як Керрі використовує тампон, щоб промокнути губну помаду. Міс Гоган тоді сказала: «Що це ти твориш?» Міс Вайт відповіла: «А хіба вони не для цього?» Тоді міс Гоган відказала: «Аякже. Звісно, що для цього». Рут Гоган звірила це кільком своїм подружкам (пізніше вона засвідчила, що все це здалося їй «майже милим»), і коли хтось у майбутньому й намагався просвітити Керрі щодо справжнього призначення предмета, який вона використовувала для корекції макіяжу, вона, вочевидь, пропускала такі пояснення повз вуха, розцінюючи їх як спробу її розіграти. Цього аспекту свого життя вона щодалі більше остерігалася...

Коли дівчата пішли на другий урок і дзвінок затих (кілька з них тихенько вислизнули з дверей, перш ніж міс Дежарден могла це помітити), викладачка застосувала стандартну тактику проти істерик – різко ляснула Керрі по обличчю. Вона навряд чи зізналася б, наскільки приємно їй це було зробити, і точно заперечувала б, що вважає Керрі жирною шмарклявою торбою з салом. Учителюючи перший рік, вона ще думала, ніби вважає всіх дітей хорошими.

Керрі підвела скривлене, засіпане обличчя й тупо подивилася на вчительку.

– М-м-міс Д-д-деж-ж...

– Устань, – холодно сказала міс Дежарден. – Устань і приведи себе до ладу.

– Я стікаю кров'ю! – закричала Керрі. Одна рука благально й сліпо потяглася вгору та вхопилася за білі шорти міс Дежарден. На них залишився кривавий відбиток долоні.

– Я... ти... – Обличчя вчительки фізвиховання вкрилося зморшками огиди, і вона раптом потягла Керрі вгору й поставила на непевні ноги. – Перейди он туди!

Керрі стала, похитуючись, між душами й автоматом із прокладками за десять центів. Вона нахилилася вперед, груди дивилися на підлогу, а руки обвисли. Схожа на мавпу. Порожні очі блищали.

– А тепер, – з важким, жорстким наголосом сказала міс Дежарден, – береш прокладку... ні, не лізь до приймача монет, автомат однаково зламаний... береш прокладку і... чорт забирай, та роби ж, як я кажу! Поводишся, наче в тебе ніколи не було місячних.

– Місячних? – сказала Керрі.

Вираз абсолютного нерозуміння був надто справжній, надто сповнений тупого й безпорадного жаху, щоб його можна було відкинути чи не звернути уваги. Жахливе чорне передчуття заповнило думки Рити Дежарден. Це було неймовірно, нечувано. Її власні менструації почалися невдовзі після одинадцятого дня народження, і вона тоді підійшла до сходів і прокричала вниз у захваті: «Мамо, в мене пішло!»

– Керрі? – сказала вона тепер і підступила до дівчини. – Керрі?

Керрі відсахнулась. Тієї ж миті вішалка для софтбольних биток у кутку впала на підлогу з лунким грюком. Битки розкотилися по підлозі, і міс Дежарден підстрибнула.

– Керрі, це твої перші місячні?

Але тепер, коли вона вже припустила таке, питання було зайвим. Темна кров текла жахливо повільно. Вона розмазалась і заляпала обидві ноги Керрі, ніби та перейшла вблід річку крові.

– Болить, – простогнала Керрі. – У животі...

– Це минеться, – сказала міс Дежарден. У її душі зустрілися й химерно змішалися жалі до Керрі й сором за себе. – Зараз треба... гм, зупинити кровотечу. Давай...

А тоді вгорі яскраво блимнуло і зразу пухнуло, як старий фотоспалах, а потім лампа ще шкваркнула й затухла. Міс Дежарден скрикнула від несподіванки й подумала

(уся кімната зараз до біса розвалиться)

що подібне начебто завжди коїться навколо Керрі, коли та сумна, ніби лиха доля переслідує її на кожному кроці. Ця думка зникла майже так само швидко, як і з'явилася. Вона взяла одну з прокладок з автомата й розгорнула її.

– Дивись, – сказала вона. – Робиш отак...

Із «Вибуху з тіні» (стор. 54):

Маргарет Вайт, мати Керрі Вайт, народила її 21 вересня 1963 року за обставин, які найвлучніше можна назвати химерними. Після перегляду справи Керрі Вайт у ретельного дослідника залишається одне відчуття, що переважає всі інші: Керрі – єдиний нащадок у родині, настільки химерній, як ті, що зазвичай привертають увагу публіки.

Як зазначалося раніше, Ральф Вайт загинув у лютому 1963 року, коли сталева балка вислизнула з транспортувальної петлі на будівництві багатоквартирного будинку в Портленді. Надалі місіс Вайт жила в приватному домі в передмісті Чемберлена сама.

Через фундаменталістські, близькі до фанатичних релігійні переконання місіс Вайт не мала друзів, котрі допомогли б їй пройти період жалоби за чоловіком. І коли за сім місяців у неї почалися пологи, вона була самотня.

Десь о пів на другу дня 21 вересня сусіди по Карлін-стріт почули крики з будинку Вайтів, однак ніхто не викликав поліції аж до шостої вечора. Тут нам лишаються дві малоприємні альтернативи, що могли б пояснити таку затримку: або сусіди місіс Вайт не бажали фігурувати в поліційному розслідуванні, або ж їхня нелюбов до неї була настільки сильна, що вони навмисне обрали тактику вичікування. Місіс Джорджія Маклафлін, єдина з трьох тогочасних мешканців вулиці, які погодилися зі мною поговорити, сказала, що вона не викликала поліцію, бо думала, що крики мають якийсь стосунок до її «святих істерик».

Коли поліція нарешті прибула о 18 : 22, крики вже чулися не так регулярно. Полісмени знайшли місіс Вайт у спальні на другому поверсі, і слідчий, Томас Мертон, спочатку подумав, що вона стала жертвою нападу. Її ліжко було залите кров'ю, а на підлозі лежав ніж для м'яса. Аж тоді він побачив на грудях місіс Вайт дитину, досі частково у плацентарній оболонці. Було схоже на те, що вона сама перерізала пуповину ножем.

Гіпотеза про те, що місіс Вайт не знала про свою вагітність і навіть про те, що за цим словом стоїть, виходить за рамки людської здатності уявити чи повірити, і пізніші дослідники, такі як Д. В. Бенксон і Джордж Філдінг, висунули більш імовірне припущення, згідно з яким концепція вагітності, нерозривно пов'язана в її уявленнях із «гріхом» статевого акту, була повністю блокована її свідомістю. Імовірно, вона просто не бажала вірити, що з нею могло таке трапитися.

Ми маємо копії щонайменше трьох листів до подруги з Кеноші, штат Вісконсін, котрі доволі явно показують, що місіс Вайт десь із п'ятого місяця вагітності вважала, ніби захворіла на «якийсь рак по жіночій частині» і скоро опиниться з чоловіком на небесах...

Коли через п'ятнадцять хвилин міс Дежарден вела Керрі до кабінету заступника директора, коридори, на щастя, стояли порожні. За зачиненими дверима тривали уроки.

Крики Керрі нарешті урвались, але вона продовжувала схлипувати з розміреною регулярністю. Дежарден нарешті примостила прокладку власноруч, витерла дівчину вологими серветками й одягла на Керрі її просте бавовняне спідне.

Вона двічі намагалася пояснити банальні факти про менструацію, але Керрі притискала долоні до вух і продовжувала плакати.

Коли вони ввійшли до приймальні, містер Мортон, заступник директора, квапливо вийшов їм назустріч. Біллі де Луїс і Генрі Треннант, двійко хлопців, що на стільцях чекали нотації через прогул французької на першому уроці, витріщилися на них.

– Заходьте, – жваво сказав містер Мортон. – Прошу, заходьте. – Через плече міс Дежарден він зиркнув на хлопців, які глипали на кривавий відбиток долоні на її шортах. – На що це ви дивитесь?

– На кров, – сказав Генрі з невинним подивом і всміхнувся.

– Дві години позакласних занять, – рубонув Мортон. Він глянув униз, на кривавий відбиток, і моргнув.

Зачинивши двері, він почав перебирати папірці у верхній шухляді письмового столу в пошуках шкільного бланка про нещасний випадок.

– Як ти почувашся, гм...

– Керрі, – підказала Дежарден. – Керрі Вайт. – Містер Мортон нарешті відшукав потрібний бланк, на якому виднілася величезна пляма від кави. – Містере Мортон, він вам не знадобиться.

– Я так розумію, це сталося на батуті. Зараз ми просто... Не знадобиться?

– Ні. Але я вважаю, що Керрі сьогодні треба звільнити від решти уроків. Вона пережила дещо страхітливе. – Її очі подали сигнал, котрий він уловив, але не зміг витлумачити.

– Так, добре, як скажете. Гаразд. Добре. – Мортон засунув бланк у шухляду й закрив її з розмаху, забувши витягти палець. Він кркнув. Підтанцювавши до дверей, ривком їх відчинив, зиркнув на Біллі й Генрі і гукнув: – Міс Фіш, випишіть, будь ласка, форму на звільнення від уроків. Керрі Райт.

– Вайт, – сказала міс Дежарден.

– Вайт, – погодився Мортон.

Біллі де Луїс зареготав.

– Тиждень додаткових занять! – проревів Мортон. Під нігтем прибитого пальця набирался кров'яний пухир. Боліло до сказу. Розмірене монотонне рюмсання Керрі не стихало.

Міс Фіш принесла жовтий бланк на звільнення від уроків, і Мортон срібним кишеньковим олівцем нашкрывав на ньому свої ініціали, скривившись від тиску на забитий палець.

– Тебе підвезти, Кессі? – спитав він. – Ми викличемо таксі, якщо треба.

Вона похитала головою. Він з огидою помітив велику бульку зеленого слизу, що надималася на її ніздрі. Мортон подивився через її голову на міс Дежарден.

– Я впевнена, що вона зможе дістатися додому, – сказала та. – Керрі всього лиш треба дійти до Карлін-стріт. Свіже повітря їй допоможе.

Мортон віддав дівчині жовтий бланк.

– Тоді, Кессі, можеш іти, – великодушно сказав він.

– Я не Кессі! – раптом закричала вона.

Мортон відсахнувся, а міс Дежарден підстрибнула, наче її вдарили ззаду. Важка керамічна попільниця на столі Мортоні («Мислитель» Родена, голова якого приймала в себе недопалки) раптом перехилилася й полетіла на килим, ніби під дією її крику. Недопалки й тютюновий попіл з Мортоні люльки всіяли світло-зелений нейлоновий килимок.

– Послухай мене, – сказав Мортон, намагаючись укласти в слова трохи суворості. – Я розумію, що ти засмучена, але це не значить, що я терпітиму...

– Будь ласка, не треба, – тихо сказала міс Дежарден.

Мортон блимнув на неї й коротко кивнув. Виконуючи в школі дисциплінарні функції, що було його основним посадовим обов'язком, заступник директора намагався підтримувати привабливий образ Джона Вейна з вестернів, але не мав у цьому значного успіху. Керівництво школи (зазвичай представлене на бенкетах джейсійців[1 - Jay See – представники спільноти «молодих лідерів» у бізнесі й суспільних справах, від аббревіатури JC (Junior Chamber), назви організації такої молоді. (Тут і далі прим. пер.)], батьківських зборах і церемоніях вручення нагород Американського легіону директором Генрі Грейлом) зазвичай називало його «милим Мормом». Серед учнів на його означення більше поширився термін «скажений сракомовець». Та оскільки учні на кшталт Біллі де Луїса й Генрі Треннанта рідко виступали на батьківських зборах чи міських урочистостях, думка

шкільної адміністрації зазвичай брала гору.

Тепер же милий Морт, що потай няньчив прибитий палець, усміхнувся до Керрі й сказав:

– Тоді, міс Райт, можете йти, якщо хочете. Чи, можливо, вам треба трошки часу, щоб посидіти й зібратися?

– Я піду, – пробурмотіла вона й відкинула рукою волосся. Підвелась, а тоді глянула на міс Дежарден. Її широко розкриті очі потемнішали від розуміння. – Вони сміялися з мене. Кидалися різними предметами. Вони завжди з мене сміються.

Дежарден тільки й могла, що безпорадно подивитися на неї.

Керрі вийшла.

На хвилюк запала тиша; Мортон і Дежарден дивилися їй услід. А тоді містер Мортон, ніяково прокашлявшись, нахилився й почав змітати на купку уламки попільниці.

– Що це було?

Вона зітхнула й гидливо подивилася на засохлий бордовий відбиток на шортах.

– У неї пішли місячні. Вперше. У душовій.

Мортон знову кахикнув. Його щоки порожевішали. Аркуш, яким він підмітав, почав гребти попіл ще швидше.

– Хіба вона не надто, гм...

– Доросла, як на перший раз? Так. Саме тому для неї це було так травматично. Але я не розумію, чому її мати... – Ця думка урвалася й вилетіла з голови. – Мені здається, Морті, що я дала ситуації не дуже добру раду, але я не розуміла, що відбувається. Вона думала, що зараз стече кров'ю і помре.

Він гостро на неї подивився.

– Не думаю, що півгодини тому вона взагалі знала про існування менструацій.

– Подайте мені отой віничок, міс Дежарден. Так, саме той. – Вона простягла йому віничок із написом «Чемберленські меблі й товари для дому. Підмете й не підведе» на ручці. Він почав змітати купку попелу на папірець. – Здається, все одно треба пройти пилососом. Бідолашний килим. Я думав, що попільниця стояла далі від краю. Деякі предмети падають так, що тільки стоїш і дивиєшся. – Він ударився головою об стіл і рвучко випростався. –

Мені важко повірити, що дівчина в нашій або будь-якій іншій старшій школі може провчитися три роки й не мати жодного уявлення про факт менструації, міс Дежарден.

— А мені ще важче, — сказала вона. — Але я можу пояснити її реакцію тільки так. До того ж вона завжди була для всіх мішенню.

— Гм. — Він склав аркуш і зсипав попіл і недопалки у смітник, а тоді обтер долоні. — Здається, я її згадав. Вайт. Донька Маргарет Вайт. Тепер мені трохи легше в це повірити. — Він сів за стіл і винувато всміхнувся. — Їх же так багато. Десь після п'ятого року вони всі починають зливатися в один груповий образ. Починаєш називати хлопців іменами братів і все таке. Це важко.

— Аякже.

— От заждіть, коли пробудете в оцьому двадцять років, як я, — понуро сказав він, дивлячись на свій кров'яний набряк, — якась дитина здасться знайомою, а виявиться, що її батько вчився у вас на першому році роботи. Маргарет Вайт випустилася ще до мене, і я за це буду довіку вдячний долі. Вона сказала місіс Бісент, земля їй пухом, що Господь заготував для неї особливе місце в пекельному полум'ї, бо та переказувала дітям Дарвінове уявлення про еволюцію. За час навчання в школі її двічі відлучали від занять — одного разу за те, що побила однокласницю сумочкою. Подейкують, ніби Маргарет побачила, як та однокласниця курить цигарку. Отакі специфічні релігійні погляди. Дуже специфічні. — Його джонвейнівський вираз обличчя раптом злущився. — Інші дівчата. Вони справді з неї сміялися?

— Гірше. Коли я увійшла, вони кричали й кидалися в неї прокладками. Кидали, як... як банани мавпі.

— Ох. Ой лишенько. — Джон Вейн зник. Містер Мортон вкрився багрянцем. — Пам'ятаєте їхні імена?

— Так. Не всі, але дехто з них може виказати інших. Здається, ватажком була Крістіна Гаргенсен... як завжди.

— Кріста і її Мортімери Снерди[2 - Мортімер Снерд — наручна лялька артиста-черевомовця Едгара Бергена, простакуватий провінційний персонаж.], — пробурмотів Мортон.

— Так. Тіна Блейк. Рейчел Спайз, Гелен Шайрз, Донна Тібодо з сестрою, Мері Лілою Грейс, Джессіка Апшоу. І Сью Снелл. — Вона насупилася. — Зазвичай від Сью такого не очікуєш. Вона ніколи не здавалася здатною на такого роду... штуки.

— Ви поговорили зі згаданими дівчатами?

Міс Дежарден невесело хихотнула.

– Я їх вигнала звідти. Надто розхвилювалась. А в Керрі була істерика.

– Гм. – Він склав пальці хаткою. – Плануєте з ними поговорити?

– Так. – Але в її голосі прозвучала неохота.

– Мені почулося, чи я вловив...

– Певно, таки вловили, – сумно сказала вона. – Розумієте, тут у мене самої колода в оці. Я розумію, що відчували ті дівчата. Мені від побаченого захотілося підійти до тієї дівчини і струснути її. Може, це якась інстинктивна жіноча реакція на менструацію, що змушує показувати ікла, не знаю. Мені не йде з голови Сью Снелл і її вираз обличчя.

– Гм, – мудро повторив містер Мортон. Він не розумів жінок і не мав охоти обговорювати менструацію.

– Я поговорю з ними завтра, – пообіцяла вона й підвелася. – Облуплю з усіх боків.

– Гаразд. Добирайте покарання відповідно до злочину. І якщо ви вважатимете за потрібне направити когось із них до мене, то, гм, не вагайтеся...

– Згода, – м'яко сказала вона. – О, до речі, коли я намагалася її заспокоїти, у нас над головами згоріла лампа. Завершальний штрих.

– Я відправлю електрика, – пообіцяв він. – І дякую вам за те, що зробили все можливе, міс Дежарден. Можете переказати міс Фіш, щоб вона впустила сюди Біллі й Генрі?

– Звісно. – І вона вийшла.

Він відкинувся назад і почекав, доки вся ця історія вийде йому з голови. Коли до кабінету зачовгали видатні прогульники Біллі де Луїс і Генрі Треннант, він кинув на них сердитий погляд і приготувався повести круту розмову.

Як Мортон часто казав Генкові Грейлу, прогульників він їв на обід.

Нашкрябано на парті чемберленської середньої школи:

Троянди червоні, фіалки блакитні, цукор солодкий, а Керрі Вайт жере лайно.

Вона пройшла по Юен-авеню і перейшла її в бік Карлін-стріт на світлофорі. Ішла з опущеною головою і намагалася ні про що не думати. Спазми наринали й ущухали великими приголомшливими хвилями, змушуючи її то сповільнюватися, то надавати ходи, як машина з проблемним карбюратором. Вона не зводила очей з хідника. Шматочки кварцу на цементному тлі. Квадрати класів, нашкрябані розмитою дощем крейдою. Кавалки розтоптані жувальної гумки. Уривки фольги й цукеркових обгортки. Усі її ненавидять і ніколи не вгамуються. Ніколи не стомляться від цього. Монетка, що застрягла у тріщині. Вона копнула її ногою. Образ Крісті Гаргенсен, вона скривавлена й криком просить пощади. А її обличчям лезуть щури. Добре. Добре. Ото було б добре. Собача купа зі слідом підошви посередині. Паунок із почорнілими кришечками від пляшок, що їх якийсь малий розплющив каменюкою. Недопалки. Пробити їй голову каменем, здоровою каменюкою. Пробити їм усім голови. Добре. Добре.

(господи йсусе добрий та милостивий)

Мамі було добре, просто чудово. Їй не доводилося ходити серед вовків кожного дня кожного року, бродити тим карнавалом реготу, жартівників, хихотунів і тикачів пальцями. І хіба мама не розповідала про Судний День

(та зірка зватиметься полин і за нею карою прийдуть скорпіони)

і про ангела з мечем?

Якби ж той день настав сьогодні й Ісус прийшов не з ягням і пастушим посохом, а з каменюкою в кожній руці, щоб скрушити тих реготунів і веселунів, щоб викоринити зло й знищити, урвати його крик, – жахливий такий Ісус, кривавий і праведний.

Якби ж тільки вона могла бути Його мечем і Його рукою.

Хіба ж вона не намагалася влитися? Вона противилася мамі в сотні маленьких речей, намагалася стерти червоне чумне коло, яким була обведена з першого дня, відколи вийшла з контрольованого середовища маленького будиночка на Карлін-стріт і пройшла до початкової школи на Баркер-стріт із Біблією під пахвою. Вона й досі пам'ятає той день, пам'ятає погляди, раптову й жахливу тишу, коли стала на коліна перед обідом у шкільній їдальні, – сміх, що вона почула того дня, луною летів за нею крізь роки.

Чумне коло було як сама кров – скільки не намагайся його стерти, впрівай хоч до кінця світу – воно лишається там, де було, не змие й не вичищене. Вона більше ніколи не ставала на коліна в людному місці, хоч і не розповідала про те мамі. Та першого моменту не забули ані вона, ані вони. Вона зубами й нігтями чіплялася за можливість поїхати до

літнього табору для християнської молоді й заробила на нього самотужки, взявшись шити. Мама похмуро сказала, що то Гріх, що там будуть методисти, й баптисти, й конгрегаціоналісти, і що то Гріх і Єресь. Вона заборонила Керрі плавати в таборі. А Керрі все одно плавала, сміялася, коли її притоплювали (аж доки вже не могла більше дихати, а вони продовжували, і вона запанікувала й почала кричати), і намагалася брати участь у житті табору; над нею утнули тисячу розіграшів, і вона приїхала додому автобусом на тиждень раніше, і мама підбрала її на вокзалі й похмуро сказала, що Керрі мусить цінувати пам'ять про це бичування як доказ того, що мама так і знала, що мама права і що єдина надія на безпеку й спасіння – всередині червоного кола. «Бо тісні ті ворота», – похмуро сказала мама в таксі, а вдома заслала Керрі в комірчину на шість годин.

Звісно, мама забороняла їй приймати душ з іншими дівчатами; Керрі сховала свої душеві речі в шкільній шафці й усе одно милася в душі, беручи участь у голому ритуалі, що був для неї повний сорому й ніяковості, сподіваючись, що коло навкруг неї трохи зблякне, бодай трошечки...

(але сьогодні ох сьогодні)

П'ятирічний Томмі Ербтер їхав на велосипеді іншим боком вулиці. То був напружений з вигляду малий на двадцятидюймовому велику «Швінн» із червоними тренувальними коліщатами. Він упівголоса мугикав пісеньку про Скубі-Ду. Побачивши Керрі, показав язика.

– Агов, сракоморда! Молитовна Керрі!

Керрі обпекла його неочікувано лютим поглядом. Велик на тренувальних коліщатах похитнувся і раптом упав. Томмі заверещав. Велик лежав на ньому зверху. Керрі усміхнулася й пішла далі. Томмі скиглив, і цей звук був для її вух солодкою, повною дзвіночків музикою.

Якби ж вона могла викликати щось таке, коли забажає.

(як зробила щойно)

Вона намертво зупинилася за сім будинків до дому, дивлячись у простір порожнім поглядом. Десь позаду неї заплаканий Томмі вилазив на свій велик, тримаючись за обдерте коліно. Він закричав щось до неї, але вона пустила те повз вуха. У минулому на неї кричали справжні фахівці цієї справи.

Вона подумала:

(впади з велосипеда пхнути тебе з того велосипеда й розколоти твою гнилу макітру)

і дещо сталося.

Її розум, він... вона намагалася вхопити потрібне слово. Він напружився, наче м'яз, – раз-два. Це не зовсім точно, але дуже близько. Вона якось дивним чином подумки зігнула його, як лікоть руки, що тримає гантельку. Це теж не зовсім точно, але вона не могла придумати нічого іншого. Рука, в якій не було сили. М'яз немовляти.

Раз-два.

Вона раптом сердито подивилася на велику суцільну шибку місіс Йорраті. Подумала:

(дурна гідка стара стерва розбити тобі вікно)

Нічого. Суцільна шибка місіс Йорраті спокійно виблискувала у свіжому ранковому промінні. Живіт Керрі вхопило наступним спазмом, і вона пішла далі.

Але...

Лампа. І попільниця теж; не забувати про попільницю.

Вона озирнулася

(стара стерва ненавидить маму)

через плече. Їй знову здалося, ніби щось напружилось... але дуже слабко. Потік її думок перебився іншим, ніби щось забулькотіло з іншого, глибшого й потужнішого джерела.

Суцільна шибка ніби пішла брижами. І більше нічого. Могло бути, що то їй привиділось. А могло й не бути.

Вона знову відчула в голові втому й запаморочення, і та запульсувала, наготувавшись довго боліти. Її очі горіли вогнем, ніби вона щойно сіла й прочитала Одкровення Йоана Богослова від початку до кінця.

Вона пішла вулицею далі, до маленького білого будиночка з блакитними віконницями. Десь усередині заворушилося знайоме почуття ненависті-любові-страху. Західною стіною хати пнувся вгору плющ (вони завжди називали будівлю хатою, бо «дім Вайтів» звучало як «Білий дім», що скидалося на політичний жарт, а мама казала, що всі політики – шахраї й грішники і що рано чи пізно вони здадуть країну Червоним Безбожникам, котрі поставлять усіх, хто вірує в Ісуса, – навіть католиків – до стінки), і той плющ був дуже мальовничий, вона знала це, але іноді ненавиділа його. Іноді, як оце тепер, плющ здавався гротескною рукою велетня, помережаною могутніми венами, що виповзла із землі й ухопилася за будинок. Вона підчовгала до нього.

Звісно, ще ж було каміння.

Вона знову спинилася, мляво блимаючи на денне світло. Каміння. Мама ніколи про нього не згадувала; Керрі навіть не знала, чи мама ще пам'ятала той день. Вона дивувалася, що пам'ятає його сама, бо була тоді ще дуже малою. Скільки їй було? Три? Чотири? Вона пам'ятала ту дівчину в білому купальнику, а тоді було каміння. І в будинку літали предмети. Спогад повернувся з раптовою ясністю й чіткістю. Ніби був при ній весь час, під самою поверхнею, і тільки чекав початку такого собі розумового перехідного періоду.

Можливо, чекав саме цього дня.

Зі статті Джека Гейвера «Керрі: чорний світанок телекінезу» (журнал Esquire за 12 вересня 1980 року):

Естель Горан прожила в Перріші, охайному передмісті Сан-Дієго, вже дванадцять років, і зовні вона типова «міс Каліфорнія»: носить пістряві сукні й бурштиново-димчасті сонячні окуляри; волосся біляве з темними коренями; водить бордовий «фольксваген» Formula Vee з наліпкою-усмішкою на кришці бензобака й зеленим екопрапорцем на задньому склі. Її чоловік служить у перрішському відділенні Bank of America; син і донька – повноправні громадяни сонячної південної Каліфорнії – лискуче-засмагли пляжні жителі. На маленькому, бездоганно доглянутому задньому подвір'ї стоїть японська жаровня хібачі, а дзвінок на дверях виводить акорди з приспіву «Hey, Jude».

Але десь глибше в міс Горан заліг тонкий і кам'янистий прошарок ґрунту Нової Англії, і коли вона говорить про Керрі Вайт, її обличчя набуває дивного, змученого виразу, який скоріше міг би бути в Лавкрафта на виході з Аркгема, ніж у Керуака в південній Каліфорнії.

— Звісно, вона була дивна, — каже мені Естель Горан, запалюючи другу цигарку «Вірджинія слім» через секунду після того, як гасить недопалок першої. — Уся та родина була дивна. Ральф працював на будівництвах, і люди з нашої вулиці казали, буцімто він щодня ходив на роботу з Біблією і 38-м калібром. Біблія була для перерви на каву й обід, а 38-й — на випадок, якби він зустрів на роботі Антихриста. Біблію я й сама пам'ятаю. А револьвер... хтозна? То був смаглявий чоловік, волосся завжди коротко стрижене й виголене з боків. Він весь час здавався лихим. І з ним ніколи не можна було зустрітися очима. Ті його очі були такі напружені, що здавалось, ніби в них жевріють вогники. Коли хтось бачив, що він іде назустріч, то переходив вулицю й ніколи не насмівився б показати йому язика в спину, ніколи. Отакий він був зловісний.

Вона змовкає, випускаючи хмарки диму до кроків із несправжнього червоного дерева, що

тягнуться під стелею. Стелла Горан жила на Карлін-стріт до двадцяти років і їздила на навчання до бізнес-коледжу Льюїна в Моттоні. Але інцидент із камінням вона пам'ятає дуже чітко.

– Буває, – каже вона, – що я думаю, чи не через мене це сталося. Їхнє заднє подвір'я межувало з нашим, і місіс Вайт висадила живопліт, але він тоді ще не дуже виріс. Вона десятки разів гукала до моєї матері, вказуючи на «виставу», що я її нібито влаштовую на нашому задньому дворі. Знаєте, мій купальник був абсолютно пристойний – а за нинішніми стандартами навіть пуританський – простий старомодний суцільний Jantzen. Місіс Вайт розводилася про те, який це для «її дитинки» скандал. Моя ж мати... ну, вона намагалася бути чемною, але характер у неї таки запальний. Не знаю, що такого сказала Маргарет Вайт, коли матері нарешті урвався терпець, – певно, назвала мене вавилонською блудницею, – але мати сказала, що наше подвір'я – це наше подвір'я і що я могла б вийти й танцювати круть-верть голісінькою, якби їй і мені того заманулося. Вона також сказала місіс Вайт, що та – гидка стара з банкою черви замість голови. Кричали вони набагато довше, але суть така. Я зразу перехотіла засмагати. Ненавиджу такі клопоти. Від них у мене живіт погано працює. Але моя мама – просто страх небесний, коли вже за щось ухопиться. Вона повернулася додому з універмагу Jordan Marsh із маленьким білим бікіні. Сказала, чом би не ловити більше сонечка, коли вже випадає нагода? «Врешті-решт, – додала вона, – власний двір дає право на приватність і все таке».

Стелла Горан усміхається на цю згадку й гасить цигарку.

– Я намагалася з нею сперечатися, казати, що не хочу заводитися далі, не хочу бути пішаком у їхній війні під заднім парканом, але нічого не допомогло. Намагатися зупинити маму, коли вже її щось ужалить, – це як пробувати спинити вантажівку, що покотилася схилом, коли гальма відмовили. І було ще дещо. Я боялася Вайтів. З такими справжніми релігійними фанатиками не жартують. Звісно, Ральф Вайт уже помер, але що, як у Маргарет і досі десь лежав той 38-й?

– Прийшов суботній полудень, – веде далі Стелла, – і я прилягла на ковдру на задньому подвір'ї, намащена лосьйоном для засмаги, і слухала хіт-парад по радіо. Мама такі передачі терпіти не могла, тож зазвичай щонайменше двічі кричала з будинку, щоб я зробила тихіше, бо вона от-от скажеться. Але того дня мама власноруч двічі додавала гучності. Я вже й сама почала відчувати себе вавилонською блудницею. Але ніхто з Вайтів не показався. Навіть старша не винесла прання надвір. О, ще дещо – вона ніколи не розвішувала на мотузках у дворі спіднього. Навіть спіднього Керрі, а їй же тоді було всього три роки. Тільки всередині будинку. Я трохи розслабилася. Мабуть, подумала, що Маргарет повела Керрі до парку поклонитися Господу на природі чи щось таке. Хай там як, трохи згодом я перевернулася на спину, прикрила очі однією рукою й задрімала. Прокинувшись, я побачила, що біля мене стоїть Керрі й роздивляється мое тіло.

Вона уриває розповідь і насуплюється. Надворі безперервно пролітають машини. Я чую,

як тихо й монотонно пищить мій диктофон. Але все це здається надто тендітним, надто поверхневим – як дешева патина, що вкриває дещо похмуріше – справжній світ, у якому трапляються жахи.

– Вона була такою гарненькою, – продовжує розповідь Стелла Горан, підкурюючи наступну цигарку. – Я бачила кілька її шкільних фотографій і той жахливий засніжений чорно-білий знімок на обкладинці Newsweek. Дивлюся на них і думаю: «Господи, куди вона поділася? Що та жінка з нею зробила?» Тоді мені стає зле, стає шкода. Вона була така гарненька – рожеві щічки, ясні карі очі, а волосся такого білявого відтінку, про який можна бути впевненим, що він із часом потемнішає і стане сіреним. Слово «мила» підходило їй найкраще. Мила, гарна й невинна. Недуга матері тоді ще не зачепила її надто сильно. Я так наче ривком прокинулася і спробувала усміхнутись. Було важко зрозуміти, що мені ще зробити. Я розімліла від сонця, і думки в голові позлипалися й загрузли. Я сказала: «Привіт». На ній була жовта сукенка, ніби й чепурна, але жахливо довга як для дівчинки влітку. До кісточок. Вона не усміхнулася у відповідь. Тільки тицьнула пальцем і спитала: «А це що таке?» Я опустила голову й побачила, що, поки я спала, купальник сповз. Тож я підтягла його і сказала: «Це мої груди, Керрі». А вона тоді – серйозно так: «От якби й у мене такі були».

Стелла продовжує:

– Я сказала: «Доведеться почекати, Керрі. Вони в тебе почнуть з'являтися через... десь вісім чи дев'ять років». «Ні, не почнуть, – сказала вона. – Мама каже, що в хороших дівчаток вони не з'являються». Як на маленьку дівчинку, вона поводитися дивно – водночас сумно і праведно. Я ледь могла повірити почутому, і те, що тоді спало мені на думку, не захотіло чекати й одразу вискочило з рота. Я сказала: «Ну, я хороша дівчинка. І хіба у твоєї матері нема грудей?» Вона нахилила голову й сказала щось так тихенько, що я не розчула. Коли я попросила її повторити, вона з викликом глянула на мене і сказала, що її матір повелася погано, коли завела її, тому вони з'явилися і в неї. Вона назвала їх «грішніторби», наче то було одне слово. Я не могла в це повірити, так мене приголомшило. Не могла придумати, що тут можна сказати. Ми просто глипали одна на одну, і мені хотілося взяти те сумне мале дівча й утекти з ним кудись далеко. А тоді з задніх дверей вийшла Маргарет Вайт і побачила нас. Якусь хвилику вона просто витріщалася, ніби не вірила очам. Тоді розкрила рота й зойкнула. То був найгидкіший звук, що я коли-небудь чула. Такий звук міг видати з болота самець алігатора. Отак вона зойкала, з люттю. Абсолютною, скаженою люттю. Її обличчя почервоніло до кольору пожежної машини, руки стислися в кулаки, і вона зойкала в небо. І трусилася всім тілом. Я думала, що в неї якийсь напад. Обличчя скривилося, як у гаргуль. Я думала, що Керрі от-от зомліє – або помре на місці. Вона набрала повні груди повітря, і її личко зблідло, як домашній сир. Її мати заверещала: «KEEEEEPPPIIIIII!» Я підскочила й теж заверещала: «Не кричіть отак на неї! Вам має бути соромно!» – чи ще щось таке ж дурне. Не пам'ятаю. Керрі рушила назад, тоді спинилася, тоді знову пішла, і вже перед самою межею наших дворів озирнулася на мене, і той погляд був... ох, страхотливий. Передати не можу. Там

було бажання, ненависть, страх... і нещастя. Ніби життя вже навалило їй на плечі каміння – у трирічному віці.

Стелла продовжує розповідь:

– Моя мати вийшла на задній ганок, і коли вона побачила ту дитину, її обличчя просто зібгалось. А Маргарет... о, вона викрикувала щось про повій, про шльондр і про гріхи батьків, за які нащадки будуть покарані до сьомого коліна. Мені здавалося, язик у мене зів'янув і засох. Мить Керрі вагалася між двома подвір'ями, а тоді Маргарет Вайт глянула вгору і, клянусь Ісусом, завилала на небо. А тоді вона почала... ранити себе, бичувати. Вона шкребла нігтями шию і щоки, лишаючи червоні відмітини й подряпини. Роздерла на собі сукню. Керрі закричала: «Мамо!» – і побігла до неї. Місіс Вайт якось так... присіла, наче жаба, і широко розвела руки. Я думала, що вона задавить дитину, і закричала. А вона либилась. Либилась, а підборіддям текла слина. Ох, як мені стало погано. Господи, стало так погано. Вона підняла малу й занесла всередину. Я прикрутила радіо й почула її. Не все, але деякі слова. Щоб зрозуміти, що там коїлося, слова чути було не потрібно. Там молилися, рюмсали й верещали. Дикі звуки. Маргарет казала малій зайти до комірки й молитися. Мала плакала, кричала, що їй шкода, що вона забула. А тоді стало тихо. Ми з матір'ю тільки подивилися одна на одну. Ніколи не бачила маму в такому стані, навіть коли тато помер. Вона сказала: «Та дитина...» – і все. Ми зайшли всередину.

Вона встає і йде до вікна – приваблива жінка в жовтій літній сукні з відкритою спиною.

– Я неначе знову все переживаю, розумієте, – каже вона, не обертаючись. – Я знов уся напружена, як тоді. – Вона коротко сміється, тримаючи долоні на ліктях. – Ох, вона була така гарненька. З фотографій такого не скажеш.

На вулиці в обидва боки проїздять машини, а я сиджу й чекаю на продовження. Вона нагадує мені стрибунів у висоту, що дивляться на планку і думають, чи не зависоко її встановили.

– Мати заварила міцного шотландського чаю з молоком, як вона завжди робила, коли хтось штовхав мене в кропиву або я падала з велосипеда, як пацанкувала на вулиці. На смак він був жохливий, але ми все одно випили його, сидячи одна навпроти одної в куточку на кухні. Вона була в такому старому домашньому халаті, у якого ззаду край вистрьопався, а я – в роздільному купальнику вавилонської блудниці. Мені хотілося плакати, але все було надто по-справжньому, щоб через те плакати, – не як у кіно. Колись у Нью-Йорку я бачила старого п'яницю, що вів малу дівчинку в блакитній сукні за руку. Дівчинка доплакалася до крові з носа. У п'яниці був такий зоб, що шия здавалася схожою на надуту камеру з колеса. Посеред його лоба виступала червона гуля, а на синьому піджаку тягнувся від шиї донизу засохлий білий патьок. Усі проходили собі повз них і йшли далі, бо коли не зупинятися, то доволі скоро вони зникали з очей. Теж було по-справжньому. Я хотіла сказати про це матері й уже відкрила була рота, коли сталося

дещо інше... те, про що вам хочеться почути, як я розумію. Знадвору щось лунко гупнуло, і то так, що в серванті задзеленчали тарілки. Звук і відчуття були такі, ніби хтось скинув з даху залізний сейф.

Вона прикурює нову цигарку й кілька разів швидко затягується.

– Я пішла до вікна й визирнула надвір, але нічого не побачила. А тоді, коли вже хотіла була розвернутися, знову щось упало. На ньому блиснуло сонце. Я спершу подумала, що то чимала скляна куля. Тоді воно вдарилося об край даху Вайтів і розлетілося на шматки. То було не скло. То був здоровий уламок льоду. Я хотіла розвернутися й розказати про це мамі, але тоді вони почали падати всі разом, зливою. Вони падали на дах Вайтів, на їхній двір, на двері до їхнього погребу. Над ними був навіс із листової бляхи, і коли перший шмат упав на нього, почувся такий бом, як від церковного дзвону. Ми з матір'ю закричали й учепилися одна в одну, як двійко дівчат під час бурі... А тоді все припинилося. З їхнього дому не долиняло ані звуку. Було видно, як покрівлю їхнього даху тече витоплена сонцем вода. Чималий шмат льоду застряг у тому даху коло їхнього невеличкого димаря. Сонце так яскраво на ньому вигравало, що боляче було дивитися. Мати поглянула на мене, ніби хотіла спитати, чи все вже минуло, а тоді Маргарет закричала. Звук долинув до нас дуже ясно. Вона кричала ще страшніше, ніж до того, бо в її вереску з'явився жах. Тоді почулися гупання й брязкіт, ніби вона почала кидати в дівчинку всіма казанами й горщиками, що були під рукою. Задні двері з тріском розчинились і так само зачинились. Із них ніхто не вийшов. Тоді знову крики. Мама сказала мені подзвонити в поліцію, але я не могла рухатися. Заклякла на місці. Містер Кірк із дружиною, Вірджинією, вийшли на своє подвір'я подивитися, що за гвалт. І Сміти теж. Доволі скоро з будинків повиходила вся вулиця – хто був удома, звісно, – навіть стара місіс Ворвік, що жила аж далі кварталом і була глуха на одне вухо. Тоді в тому домі закалатало, почало ламатися й розбиватися. Пляшки, склянки, не знаю що ще. А затим вікно на бічній стіні вилетіло назовні, а зсередини наполовину висунувся обідній стіл. Бог мені свідок. Здоровий такий, під червоне дерево. Він виніс на собі шибку, бо важив, мабуть, фунтів триста. Як жінка – хай навіть і така дебела – могла його так жбурнути?

Я питаю її, до чого вона веде.

– Я тільки розповідаю, – підкреслює вона, раптом збентежившись. – Я не прошу мені вірити чи...

Вона наче переводить подих, а тоді сухо продовжує:

– Десь п'ять хвилин нічого не відбувалося. Зі стічних труб крапала вода. І весь двір Вайтів був засипаний льодом, що швидко танув.

Вона коротко, рубано сміється і гасить недопалок.

– Та і як інакше? Був серпень, як-не-як.

Вона безцільно йде до канапи, а затим звертає вбік.

– А тоді були камені. Просто з чистого блакитного неба. Свистіли й завивали, як ті бомби. Мати закричала: «Заради всього святого!» – і закрила голову руками. А я не могла ворухнутися. Дивилася на те все й не могла ворухнутись. Але мені й не треба було. Камені падали тільки на двір Вайтів. Один ударився об ринву й повалив її на газон. Інші пробивали дірки в даху й зникали на горищі. За кожним ударом дах наче хрустів і з нього вибивалися хмарки пилу. Від тих, що гупали у двір, двигтіла земля. Я ногами відчувала, як вони падають. Наші шафки трусилися, тарілки в них дзеленчали, а мамина чашка впала на підлогу й розбилася... Каміння повибивало на підвір'ї Вайтів чималі ями. Цілі кратери. Місіс Вайт найняла лахмітника, щоб той приїхав через усе місто й зібрав уламки, а Джеррі Сміт, що жив далі вулицею, заплатив йому долар, щоб той дозволив відколупати шматок від одного каменя. Він відвіз його до Бостонського універу, там на нього подивилися й сказали, що то звичайний граніт... Один з останніх упав на столик, що стояв у них на задньому дворі, й розбив його на друзки. І жоден камінь не влучив у чиюсь іще власність. Жоден.

Вона змовкає й розвертається до вікна, щоб глянути на мене, а її обличчя від усіх цих спогадів стає загнаним. Одна рука мимохіть грається з пасмом волосся, що стирчить зі стильної, вдавано недбалої зачіски.

– До місцевої газети майже нічого не потрапило. На той час, коли до будинку навідався Біллі Гарріс, репортер «Чемберленських новин», вона вже найняла когось полагодити дах, а коли люди розповідали йому, що каміння прошивало покрівлю наскрізь, йому, мабуть, здалося, що ми його розігруємо. Навіть зараз ніхто не хоче в це вірити. І ви, і ті, хто читатиме вашу статтю, радше зі сміхом відмахнуться і вирішать, що я – просто ще одна скаженка, котрій сонце напало на голову. Але це сталося. Багато хто з нашого кварталу бачив це, і воно було таким же справжнім, як той п'яниця, що вів за руку дівчинку з кривавим носом. А тепер сталося і ще дещо. І тут уже ніхто не сміятиметься і не відмахуватиметься. Надто багато людей загинуло. І сталося воно не тільки у дворі Вайтів.

Вона всміхається, але гумору в її усмішці ані краплини. Вона каже:

– Ральф Вайт був застрахований, і Маргарет отримала чимало грошей, коли він загинув... подвійну виплату. Будинок він теж застрахував, але вона за нього не отримала ані цента. Вона зазнала збитків через форс-мажор, вищу силу. Поетична справедливість, га?

Вона тихенько сміється, але гумору не видно й цього разу...

Знайдено на одній зі сторінок зошита учениці загальної старшої школи Юена, Керрі Вайт. Напис повторюється багато разів:

Усі розуміли, / що їй не буде щастя, / доки вона врешті не втямить, / що така сама, як усі...[3 - Слова з пісні «Just Like A Woman» Боба Ділана.]

Керрі зайшла в будинок і причинила за собою двері. Яскраве денне світло зникло, натомість з'явилися коричневі тіні, прохолода й настирний запах тальку. Тільки й чути було, що цокання шварцвальдського годинника із зозулею у вітальні. Мама дістала той годинник за купони на знижку. Якось у шостому класі Керрі намірилася була спитати маму, чи купони на знижку не є гріхом, але їй не стало хоробрості.

Вона пройшла коридором і повісила куртку в шафу. Переливчаста картинка над вішалками зображувала примарного Ісуса, що похмуро завис над родиною, котра зібралася за обіднім столом. Унизу був підпис (також переливчастий): «Незримий Гість».

Вона зайшла до вітальні й зупинилася в центрі вицвілого килима, що почав уже протиратися. Заплющила очі й подивилася на маленькі цятки, що пролітали в темряві. Трохи позаду скронь у голові млосно гупало від болю.

Сама.

Мама працювала за прасувальним пресом у пральні «Блакитна стрічка» в центрі Чемберлена, відколи Керрі сповнилося п'ять років, коли відшкодування й виплати, що залишились після смерті батька, почали вичерпуватися. Робочий день у неї був з пів на восьму ранку до четвертої дня. Пральня була Безбожна. Мама багато разів так казала. Тамтешній старший, містер Елтон Мотт, був особливо Безбожний. Мама казала, що Сатана тримає для Елта, як його називали в «Блакитній стрічці», особливий куток у пеклі.

Сама.

Вона розплющила очі. У вітальні стояли два стільці з прямими спинками. Там же був столик для шиття з лампою, де Керрі вечорами іноді шила сукні, поки мама плела мереживні серветочки й говорила про Пришестя. Шварцвальдський годинник із зозулею висів на дальній стіні.

У вітальні було багато релігійних зображень, але найбільше Керрі подобалося те, що висіло над її стільцем. На ньому Ісус вів ягнят на пагорб, зелений і гладенький, наче поле для гольфу в Ріверсайді. Інші ж були не такі умиротворені – Ісус виганяв торговців із храму, Мойсей кидав Скрижалі на голови тих, хто вклонявся золотому тельцю, Фома Невірний прикладав долоню до пораненого Ісусового боку (ох, як цей малюнок жахливо заворожував дівчинку і які кошмари на неї напускав!), Ноїв ковчег спливав над грішниками,

котрі тонули в агонії, Лот із родиною тікали від великої пожежі Содому й Гоморри.

На сосновому столику стояла лампа й лежав стосик брошур. Верхня зображувала грішника (його духовний статус був очевидний зі стражденного виразу обличчя), що намагався заповзти під велетенський валун. Заголовок віщував: «У ТОЙ ДЕНЬ він не врятується під жодним каменем!»

Але по-справжньому в кімнаті домінувало велетенське гіпсове розп'яття на дальшій стіні, що було повні чотири фути заввишки. Мама спеціально замовила його із Сент-Луїса. Прибитий до нього Ісус застиг у гротескній, суцільній судомі болю, з викривленими у стогоні губами. З-під тернового вінця стікали на скроні й чоло багрянні потоки. Очі були зведені догори в середньовічному виразі перебільшеного страждання. Обидві руки теж заюшило кров'ю, а ступні були прибиті до невеликої гіпсової підставки. Це зображення Господнього тіла теж викликало в Керрі нескінченні кошмари, в яких скалічений Христос гнався за нею коридорами сну з молотом і цвяхами в руках, благаючи її прийняти свій хрест і піти за Ним. Лиш нещодавно ті сні перетворилися на щось менш зрозуміле, але більш зловісне. Їх предметом уже було не вбивство, а щось іще жахливіше.

Сама.

Біль у ногах, животі й таємних місцях трохи ослаб. Їй уже не здавалося, що вона помирає від кровотечі. Це називалося менструацією, і раптом сам процес почав здаватися логічним і невідворотним. Це був її День Місяця. Вона дивно і злякано хихотнула в урочистій тиші вітальні. Звучало воно як назва вікторини. «У “Твоєму Дні Місяця” розігрується повністю оплачена подорож на Бермудський курорт!» Подібно до пам'яті про каміння, знання про менструацію ніби завжди було з нею, тільки лежало десь приховане й чекало.

Вона розвернулася й важко піднялася сходами. Підлога у ванній була дерев'яна, вичищена майже до білого (Чистота – супутниця Благочестя), а ванна стояла на ніжках у формі звірячих лап. Іржаві плями збігали раковиною з-під хромованого крана, а душової насадки зі шлангом не було зовсім. Мама казала, що душ – то Гріх.

Керрі зайшла всередину, відчинила шафку для рушників і почала завзято, але обережно шукати, не зрушуючи нічого з місця. Мама мала гострі очі.

Аж під задньою стінкою, за старими рушниками, які вони вже не використовували, знайшлася блакитна коробка. На ній був зображений розмитий жіночий силует у довгому тоненькому халаті.

Вона витягла одну з прокладок і з цікавістю на неї глянула. Вона доволі відкрито витирала ними з губів помаду, яку тихцем поклала до своєї сумочки, – одного разу навіть на розі вулиці. Тепер вона згадала (або їй так здалося) ті глузливі, вражені погляди. Її обличчя спаленіло. Їй же казали. Рум'яний жар перетворився на молочно-білий гнів.

Вона увійшла до своєї крихітної спальні. Тут висіло теж багато релігійних зображень, але ягнят було більше, а сцен праведного гніву – менше. Над дзеркалом на комоді був прикріплений вимпел школи Юена. На самому комоді лежала Біблія і стояв пластиковий Ісус, що світився в темряві.

Вона роздяглася – спочатку зняла блузку, тоді ненависну спідницю до колін, далі комбінацію, нижню спідницю, панталони, поясок для панчіх і самі панчохи. Глянула на купу важкого вбрання, на всі ті гудзики й затяжки, з виразом пекучої огиди. У шкільній бібліотеці був стелаж зі старими випусками журналу «Сімнадцять», і вона їх часто гортала, нап'явши на обличчя вираз ідіотської недбалості. Моделі в коротких модних спідничках, колготках і спідньому з рюшем та візерунками мали вигляд легкий і вільний. Звісно, мама теж використала б слово «легкий», говорячи про їхню поведінку (вона знала, що мама сказала би про такий одяг, – ой, і мови нема). А ще в такому вбранні Керрі почувалася б страшно соромливо, і вона це знала. Голою, лихою, відміченою чорним гріхом ексгібіціонізму, а вітерець би хтиво обдував їй ноги, пробуджуючи непристойні бажання. І вона знала, що вони зразу зрозуміли б, як вона почувається. Вони завжди розуміли. А тоді вони б якось її засоромили й знову немилосердно висміяли. Вони так звикли.

Вона знала, знала, що могла би бути

(ким)

на іншому місці. Вона була повна в талії – тому що іноді почувалася такою жалюгідною, пустою і знудженою, що єдиним способом заповнити ту зяючу, свистячу порожнечу було їсти, їсти, їсти, – але не занадто. Хімія тіла не давала їй перейти певну межу. А ще вона вважала, що має гарні ноги, майже такі ж гарні, як у Сью Снелл чи Вікі Генском. Вона могла бути

(ким ну ким ну ким)

могла би припинити їсти шоколадки, і прищі б відступили. Так часто й бувало. Вона могла би подбати про волосся. Накупити колготок і синіх та зелених лосин. Нашити коротких спідниць і суконь за шаблонами з журналів Butterick і Simplicity. За ціною проїзду в автобусі чи поїзді. Вона могла би бути, могла би бути, могла би бути...

Живою.

Вона розчепила важкий ватний станик і впустила його на підлогу. Її груди були молочно-білі, пружні й гладенькі. Соски кольору світлої кави. Вона провела по них долонями, і тілом промайнув легенький дріж. Це зле, лихе почуття. Мама розповідала їй про Дещо. Дещо було небезпечним, прадавнім, невимовно лихим. Воно могло зробити людину Слабою. «Гляди ж, – казала мама. – Воно приходить уночі. Воно примусить тебе

думати про те, що коїться на темних стоянках і в придорожніх мотелях».

Але, хоч було ще тільки двадцять на десяту ранку, Керрі подумала, що Дещо прийшло до неї. Вона знову провела по грудях

(грішніторби)

долонями, і шкіра на них була така прохолодна, але соски стали гарячими й твердими, а коли вона обвела один із них пучкою, то відчула, що ледь не розчиняється в набіглій слабкості. Так, це було Дещо.

Її спідне заплямоване кров'ю.

Вона раптом відчула, що мусить зараз вибухнути сльозами й закричати або одним махом вирвати те Дещо зі свого тіла живцем і розчавити, вбити його.

Прокладка, яку приклала міс Дежарден, уже набухла, тож Керрі обережно замінила її, усвідомлюючи, яка вона погана, які погані вони, як вона ненавидить їх і себе. Тільки мама хороша. Мама стала проти Чорного і здолала його. Керрі бачила, як це сталось, уві сні. Мама вигнала його з порогу мітлою, і Чорний утік нічною Карлін-стріт, а його роздвоєні копита кресали червоні іскри з асфальту.

Мама вирвала із себе Дещо і стала чистою.

Керрі її ненавиділа.

Вона мигцем побачила власне обличчя в крихітному дзеркалі, що висіло з внутрішнього боку дверей, – дзеркалі в дешевій зеленій пластмасовій рамці, придатному тільки на те, щоб перед ним чесати волосся.

Вона ненавиділа своє обличчя – це нудне, тупе, коров'яче лице, ці прісні очі, червоні, яскраві прищі, розсипи вугрів. Ненавиділа своє обличчя понад усе.

Зображення в дзеркалі раптом розділилося надвое ламаною сріблястою тріщиною. Дзеркало впало до її ніг і розбилося на підлозі. Від нього залишилася тільки пластмасова рамка, що дивилася на неї, наче сліпе око.

Зі «Словника психічних явищ» Джона Огілві:

Телекінез – це здатність рухати або змінювати предмети силою думки. Найбільше варті

довіри повідомлення про це явище, пов'язані з кризовими або стресовими ситуаціями, наприклад, коли хтось левітує автомобілі, уламки повалених будівель та ін., щоб звільнити з-під них людей.

Це явище часто плутають із полтергейстом через приписувану духам грайливість. Варто зазначити, що полтергейст – це активність астральних істот, чия реальність сумнівна, тоді як телекінез вважається емпіричною функцією людського мозку, котра може мати електрохімічну природу...

Коли вони закінчили кохатися на задньому сидінні «форда» 1963 р. Томмі Росса, Сью Снелл повільно привела свій одяг до ладу і її думки повернулися до Керрі Вайт.

Була п'ятниця, і Томмі (він задумливо дивився в задне вікно, так і не підтягнувши штанів; видовище комічне, але напрочуд миле) повів її грати в боулінг. Звісно, гра для обох була лиш приводом. Любощі володіли їхніми думками від початку.

Вона більш-менш регулярно гуляла з Томмі ще з жовтня (а зараз травень), але кохалися вони ще тільки два тижні. Сім разів, виправилася вона. Сьогодні сьомий. Феєрверки ще не вибухали, оркестр не грав національного гімну, але відчуття ставали трохи приємнішими.

Першого разу їй страшенно боліло. Подружки, Гелен Шайрз і Джин Голт, обидві вже робили це, і обидві запевняли, що болить воно якесь хвилинку – наче укол пеніциліну, – а тоді стає шикарно. Але у Сью перший раз був такий, наче в неї увігнали держак від сапки. Томмі пізніше зізнався з усмішкою, що він ще й одягнув гумку навиворіт.

Сьогодні був тільки другий раз, коли вона почала відчувати щось схоже на задоволення, а тоді все скінчилося. Томмі стримувався скільки міг, але воно просто... скінчилося. Схоже було на те, як хтосьна-скільки часу треш одна об одну дві палички, а добуваєш тільки крихітний вогник.

Опісля вона відчула сум і меланхолію, і її думки, що повернулися до Керрі, були забарвлені відповідно. Хвиля каяття налетіла на неї, щойно всі емоційні щити опустилися, тож коли Томмі перевів погляд із Цегельного пагорба на неї, вона саме плакала.

– Та ну, – стривожено сказав він. – Ну ж бо. – Він незграбно її обійняв.

– Нічого страшного, – сказала вона, і досі плачучи. – Це не через тебе. Я сьогодні зробила дещо не дуже добре. Й оце згадала.

– І що то було? – Він легенько притулив долоню до її шиї.

Вона кинулася розповідати про ранковий інцидент, ледве вірячи, що справді чує власні слова. Розглянувши це відверто, вона усвідомила, що віддалася Томмі передусім тому, що

(закохалася? захопилася? різниці не було результат це не змінювало)

а тепер зображувала себе отакою – учасницею жорстокого жарту в душовій, що навряд чи було рекомендованим способом прихилити до себе хлопця. А Томмі, звісно, був Популярним. Бувши й сама Популярною все своє життя, вона гадала, що їй чи не на роду написано зустріти й покохати когось такого ж Популярного, як вона. Їх майже напевне мали обрати Королем і Королевою Весняного балу, їх уже обрали для шкільного альбому парою від старшого класу. Вони стали непорушним сузір'ям у перемінному плетиві стосунків серед старшокласників, визнаними Ромео і Джульєттою. А тоді вона з раптовою огидою зрозуміла, що схожа пара є в кожній старшій школі в кожному білому передмісті Америки.

І маючи те, що вона завжди прагнула мати – відчуття свого місця, безпеки, статусу, – вона виявила, що разом з ними приходить і їхня похмура сестра – тривога. Вона не так собі це малювала. За межами освітленого кола тинялися темні силуети. Наприклад, думка про те, що вона дозволила йому виграти її

(невже треба називати це саме так цього разу треба)

просто тому, що він Популярний. Просто через те, як вони гарно виглядають разом, просто щоб вона могла дивитися на їхній відбиток у вітрині й думати: «Яка гарна пара». Вона була майже впевнена

(чи тільки сподівалася)

що не така слабка, що не так легко й покірно вгинається під самовдоволеними очікуваннями батьків, друзів і навіть власними. Але тепер з'явилася ця історія з душової, в якій вона приєдналася до решти й додала до їхніх криків свій дикий і радісний вереск. Слово, якого вона уникала, звалося «Конформізм», з великої букви, і воно викликало в уяві жалюгідні сцени з бігуді у волоссі, довгими полуднями за пральною дошкою під час серіалів по телевізору, поки благовірний десь гарує на якійсь неназваній Роботі; бридкі видіння про те, як вона вступає до батьківського комітету, а тоді до заміського клубу, коли їхній річний дохід зростає до п'ятизначного; про незчисленну кількість таблеток у круглих жовтих коробках, які не дадуть втратити дівочі розміри, доки це не стане неминучим, і діятимуть проти вторгнення огидних малих чужинців, які гидять у штанці й репетують о другій ночі, наче їх ріжуть; про повну відчайдушною пристойності боротьбу за очищення прекрасних вулиць району Чистий Садок від нігерів, плечем до плеча з Террі Сміт (міс «Картопляний Цвіт-1975») і Вікі Джонс (віце-президентка Жіночої ліги), усі озброєні плакатами, петиціями й милими, трохи розпачливими усмішками.

Це Керрі, це все та клята Керрі винна. Можливо, до цього дня Сью й чула якісь далекі кроки, що ходили навкруг її освітленої галявини, але сьогодні, послухавши власну ганебну, паскудну розповідь, вона ясно побачила обриси всіх тих створінь і їхні жовті очі, що світяться в темряві, як ліхтарики.

Вона вже купила свою випускню сукню. Блакитну. Прекрасну.

– Ти права, – сказав він, коли дівчина договорила. – Це кепсько. Геть на тебе не схоже.

Його обличчя було серйозне. Вона відчула, як її різонуло жахом. А тоді Томмі усміхнувся – він мав дуже веселу усмішку, – і темрява трохи відступила.

– Якось я копнув хлопця в ребра, коли він вирубився. Я тобі розказував?

Вона похитала головою.

– От. – Він потер носа, занурившись у спогади, а його щока трохи сіпнулася, як тоді, коли він зізнався про неправильно вдягнений презерватив. – Пацана звали Денні Патрік. Якось у шостому класі він ледь не витовк із мене всю юшку. Я ненавидів його, але й боявся. Вичікував, коли б то з ним поквитатися. Знаєш, як воно буває?

Вона не знала, але кивнула.

– Так от, десь через рік чи скільки він урешті нарвався не на того хлопця. Піт Тейбер. Невисокий, але дуже м'язистий. Денні до нього причепився, не пам'ятаю, через мармурові кульки чи що, і нарешті Пітер у праведному гніві взяв та й вибив із нього лайно. Було це на майданчику нашої старої середньої школи Кеннеді. Денні впав, бахнувся головою і вимкнувся. Усі розбіглися. Ми навіть подумали були, чи він не вбився. Я теж утік, але спершу підбіг і добре всадив йому в ребра. Про що пізніше сильно жалкував. Ти вибачишся перед нею?

Питання захопило Сью зненацька, і вона тільки й спромоглася, що слабенько ухилитися:

– А ти вибачився?

– Га? Самому підставляти голову, щоб мені її намилили? Звісно, що ні! Але тут велика різниця, Сьюзі.

– Хіба?

– Ми вже не в сьомому класі. І я мав яку-не-яку причину, хай і шмаркляву. А що тобі бодай коли-небудь зробила та дурна безталанна корова?

Вона не відповіла, бо не могла. Вона за все життя обмінялася з Керрі не більш як сотнею слів, і з них десятки три додалися сьогодні. Фізра була в них єдиним спільним предметом із часів їхнього переходу з Чемберленської середньої школи. Керрі обрала професійно-технічні предмети, а перед Сью, звісно, стелилася дорога до коледжу.

Вона раптом здалася собі огидною.

Виявилося, що Сью не може цього витримати, тож вона обернула розмову проти нього.

– Відколи це ти почав розбиратися в усіх цих великих моральних проблемах? Відтоді, як почав мене трахати?

Вона побачила, як з його обличчя здуває добрий настрій, і їй стало шкода.

– Мабуть, краще б я промовчав, – сказав він і підтягнув угору штани.

– Це я винна, а не ти. – Вона поклала долоню на його руку. – Мені соромно, розумієш?

– Так, – сказав він. – Але мені не слід було давати порад. У мене не дуже добре виходить.

– Томмі, тобі часом не буває гидко бути таким... ну, Популярним?

– Мені? – Питання відбилося на його обличчі подивом. – Ти маєш на увазі: футбол, президент класу – все таке?

– Так.

– Ні. Це не дуже важливо. Старша школа – не дуже важливе місце. Коли до неї переходиш, то здається, що це крутизна, але коли вона закінчується, ніхто не бачить у ній нічого крутого, хіба що залле мізки пивом. Принаймні так воно з моїм братом і його друзями.

Її це не заспокоїло; її страхи навіть погіршали. Мила й прекрасна Сьюзі зі старшої школи Юена, головна ялинка на кожній новорічній виставі. Сукня для випускного хтозна-відколи висить у шафі, захищена пластиковою обгорткою.

Вечірня темрява притислася до трохи запітнілих вікон машини.

– Напевне, все закінчиться тим, що я працюватиму на батьковому авторинку, – сказав він.
– У п'ятницю й суботу сидітиму вечорами «У дядька Біллі» чи в «Кавалері», питиму пиво й балакатиму про ту суботу, коли відбив подачу Сандерса і ми засмутили весь Дорчестер. Оженюся з якоюсь гризливою бабою, завжди їздитиму на торішній моделі, голосуватиму за демократів...

– Не треба, – сказала вона, коли її рот раптом наповнився темним і терпким страхом. Вона притягнула його до себе. – Кохай мене. У мене голова сьогодні геть нездорова. Кохай мене. Кохай мене.

Тож він кохав її, і цього разу все було інакше, цього разу йому вистачало місця, не було того набридливого натирання, а натомість – приємне відчуття контакту, що піднімалося дедалі вище. Двічі йому доводилося зупинитися й переводити подих, щоб стриматися, а тоді він продовжував

(до мене він був незайманим і зізнався в цьому я б повірила якби він збрехав)

і то продовжував завзято, а вона дихала короткими різкими ковтками, а тоді почала кричати й триматися за його спину, нездатна спинитися, спітніла, гідкий присмак зник, кожна клітина ніби переживала свій окремий оргазм, тіло наповнилося сонячним світлом, у голові пролітали музичні ноти, а в черепі, у клітці думок, пурхали метелики.

Пізніше, дорогою додому, він офіційно спитав, чи піде вона з ним на Весняний бал. Вона сказала, що піде. Він спитав, чи вирішила вона, що їй робити з Керрі. Вона сказала, що ні. Він сказав, що нема ніякої різниці, але їй здавалося, що є. Їй почало здаватися, що вся різниця саме в цьому.

Зі статті «Телекінез: аналіз і наслідки» (щорічний альманах журналу Science за 1981 рік) авторства Діна Д. Л. Макгаффіна:

Звісно, навіть і тепер є такі вчені – на жаль, у їхніх передніх рядах можна побачити й товариство з Університету Дюка, – які відкидають приголомшливі висновки, що впливають зі справи Керрі Вайт. Подібно до «Товариства пласкої Землі», розенкрейцерів чи тих аризонських сектантів, котрі впевнені, що атомна бомба неможлива, ці безталанні плюють проти вітру логіки, сховавши голови в пісок (перепрошую за змішану метафору).

Звісно, переляк, підвищений тон, сердиті листи й сварки на вчених зібраннях можна зрозуміти. Сама ідея телекінезу виявилася для наукового товариства гіркою пігулкою – через свою атрибутику фільмів жаху з їхніми дошками для спиритичних сеансів, і медіумами, і знаками з того світу, і коронами, що пливуть у повітрі; але таке розуміння все одно не виправдовує наукової безвідповідальності.

Після розгляду справи Вайт перед нами постають суворі й важкі питання. Наші впорядковані уявлення про те, як повинен діяти і протидіяти природний світ, пережили струс. Хіба можна звинувачувати навіть таких визнаних фізиків, як Джеральд Люпонет, за

те, що вони назвали всю справу фальшивкою і шахрайством, навіть за наявності таких приголомшливих доказів, які представила Комісія Вайт? Бо коли Керрі Вайт – це правда, то як же тоді Ньютон?..

Керрі з мамою сиділи у вітальні й слухали, як Теннессі Ерні Форд співає «Let The Lower Lights Be Burning» з грамофона «Вебкор» (який мама називала Віктролою або, буваючи в особливо добродушному гуморі, Вікі). Керрі працювала за швацькою машинкою, натискала ногою на педаль і пришивала рукави до нової сукні. Мама сиділа під гіпсовим розп'яттям, плела мереживну серветку й тупала ногою під пісню, одну з її улюблених. Містер Ф. П. Блісс, котрий написав цей і майже незліченну кількість інших гімнів, був одним із променистих маминих зразків справи рук Божих на цій землі. Він був моряком і грішником (що в маминому лексиконі було синонімічно), великим богохульником і насмішником з Усевишнього. А тоді на морі його захопила потужна буря, човен міг перекинутися будь-якої секунди, і містер Ф. П. Блісс упав на свої слабкі грішні коліна – на нього зійшло видіння Пекла, що лежало під океанським дном і роздирало пашу, готуючись його поглинути, – і возмолвився до Бога. Містер Ф. П. Блісс присягнувся Господові, що коли Той його врятує, він присвятить Йому решту свого життя. Звісно, буря тут-таки вщухла.

Милість Божя ясно світить,
Як повсюдний наш маяк,
А на березі потрібно
Свій нам засвітити знак...

Усі гімни містера Ф. П. Блісса мали морський присмак.

Сукня, що вона її шила, була доволі гарна, кольору темного вина – найближчий відтінок до червоного, який мама тільки могла дозволити, – і мала рукави з буфами. Керрі намагалася зосередитися тільки на шитві, але, звісно, її думки пішли блукати.

Світло над її головою було яскраве, різке й жовте, а плюшева й повна пороку канапа, звісно, стояла порожня (до Керрі жодного разу жоден хлопець не заходив Посидіти), а на дальшій стіні лежала подвійна тінь: розп'ятий Ісус, а під Ним – мама.

Мамі зателефонували до пральні зі школи, і вона повернулася додому опівдні. Керрі дивилася, як мама підходить до будинку стежкою, і в її животі затремтіло.

Мама була дебелиною жінкою і завжди носила капелюха. Нещодавно в неї почали пухнути ноги, і відтоді завжди здавалося, що її ступні ніби переливаються через край взуття. Вона носила чорне суконне пальто з чорним хутряним коміром. За біфокальними лінзами без оправ сиділи блакитні збільшені очі. Вона завжди мала при собі велику чорну сумку, в якій лежали її гаманець, портмоне (обидва чорні), велика Біблія короля Якова (теж чорна),

на обкладинці котрої золотими буквами було витиснуто її ім'я, і стосик брошур, скріплений гумовою стрічкою. Брошури найчастіше були помаранчеві й нечітко надруковані.

Керрі звідкись знала, що мама й татко Ральф колись були баптистами, але покинули церкву, коли переконалися, що баптисти мостять дорогу для Антихриста. Відтоді всі поклоніння відбувалися вдома. Мама правила обряди в неділі, вівторки і п'ятниці. Вона називала їх Святими днями. Мама була пастирем, а Керрі – паствою. Служби тривали від двох до трьох годин.

Мама відчинила двері й флегматично ввійшла. Вони з Керрі якось мить дивились одна на одну з короткої відстані половини коридору, як стрільці перед дуеллю. То була така мить, які пізніше здаються

(страх невже в маминих очах був страх)

значно довгими.

Мама причинила за собою двері.

– Ти жінка, – тихо сказала вона.

Керрі відчула, як насуплюється й кривиться її обличчя, і не змогла нічого вдіяти.

– Чому ти мені не сказала? – закричала вона. – Ох мамо, я так злякалась! Усі дівчата насміхалися з мене, і кидалися, і...

Мама за цей час підійшла до неї, і тепер її долоня майнула в повітрі – тверда, м'язиста й мозолиста від прання долоня. Вона зворотним боком врізалася дівчині в щоку, Керрі впала на підлогу у дверях між коридором і вітальнею й гучно заплакала.

– А Бог створив Єву з ребра Адамового, – сказала мама. Крізь безоправні окуляри її очі здавалися велетенськими й були схожі на м'яко зварені яйця. Вона вдарила Керрі ногою в бік, і та заверещала. – Підводься, жінко. Зайдемо до кімнати й помолимося. Помолимося Ісусу за наші по-жіночому слабкі, нечестиві, грішні душі.

– Мамо...

Ридання не дали їй сказати більше. Прихована істерика вирвалася назовні, криворотя й белькотлива. Вона не могла підвестися, не могла прибрати волосся, що впало на обличчя. Могла тільки заповзти до вітальні, хрипко ревучи й схлипуючи. Мама заносила ногу знову і знову. Так вони перемістилися через вітальню до кімнати з вітарем, що колись була маленькою спальнею.

– І Єва була слабкою, і... повторюй за мною, жінко. Повторюй!

– Ні, мамо, будь ласка, допоможи мені...

Нога пролетіла в повітрі. Керрі закричала.

– І Єва була слабкою, і вона випустила у світ ворона, – продовжувала мама, – і той ворон звався Гріхом, і перший Гріх був Зносини. І наклав Господь на Єву Прокляття, і то було Прокляття Крові. І вигнано було Адама з Євою із Саду Божого у Світ, і побачила Єва, що в неї виріс живіт, бо в ньому з'явилась дитина.

Нога майнула в повітрі й приклалася до Керрі ззаду. Дівчина чухронула носом дерев'яну підлогу. Вони увійшли до кімнати з вітарем. Там, на столику, накритому вишитою шовковою скатертиною, був хрест. Обабіч хреста стояли білі свічки. Позаду них було кілька власноруч розфарбованих зображень Ісуса і Його апостолів. А справа від столика було найгірше місце з усіх, оселя жаху, печера, в якій уся надія, увесь опір Божій – і маминій – волі згасав без сліду. Двері комірчини розчахнулися. Всередині, під страхітливою синьою лампою, що завжди горіла, висіла репродукція уявлення Дерро про славетну проповідь Джонатана Едвардса «Грішники в руках розгніваного Бога».

– А тоді прийшло друге Прокляття, і то було Прокляття Дітородства, і Єва породила Каїна в крові й поті.

Тоді мама потягла Керрі, котра наполовину йшла, а наполовину повзла, до вітаря, де вони обидві впали на коліна. Мама міцно стискала її зап'ястя.

– А вслід за Каїном Єва народила Авеля, так і не покаювшись у Гріху Зносин, тож Господь наклав на Єву третє Прокляття, і то було Прокляття Вбивства. Каїн повстав на Авеля й забив його каменякою. Але й тоді не покалася Єва, ані її доньки, і в Єві знайшов Лукавий Змій царство розпусти та згуби.

– Мамо! – заверещала вона. – Мамо, прошу, послухай! Я не винна!

– Схили голову, – сказала мама. – Молімося.

– Ти мала мені сказати!

Мама опустила руку на шию Керрі ззаду, і в тій руці відчувалася вага одинадцяти років тягання важких мішків із пранням і перекладання стосів вологих простирادل. Обличчя Керрі з витріщеними очима сіпнулося вперед, і вона з розмахом ударилася лобом об вітар. На лобі залишився слід, а свічки на вітарі здригнулися.

– Молімося, – тихо й невблаганно сказала мама.

Керрі схилила голову, схлипуючи й тягнучи носом. Цівка шмарклів маятником звисала з її носа, тож вона їх витерла

(якби мені хто давав монетку за кожен раз як вона змушувала мене тут плакати)

зворотним боком долоні.

– О Господи, – розкотисто проголошувала мама, закинувши голову назад, – допоможи цій грішній жінці, що стоїть поруч мене, побачити гріховність її днів і шляхів. Вкажи їй, що коли б вона утримувалася від гріха, то Прокляття Крові ніколи б її не зачепило. Можливо, вона скоїла Гріх Розпусних Думок. Можливо, вона слухала музику рок-н-рол по радіо. Можливо, її спокусив Антихрист. Вкажи їй, що це робота Твоїх суворих і добрих рук, і...

– Ні! Відпусти мене!

Вона спробувала зіпнутися на ноги, але мамина рука, міцна й безжальна, як залізні кайдани, присилувала її знову стати навколішки.

– ...дай Свій знак, що вона мусить віднині йти прямо й не звертаючи, якщо хоче уникнути страждань у полум'ї Вічної Геєни. Амінь.

Вона звернула блискучі, збільшені очі до доньки.

– А тепер іди до комірки.

– Ні! – Вона відчула, що її подих загусає від страху.

– Іди до комірки. Молися тихенько. Проси прощення за свій гріх.

– Я не грішила, мамо. Це ти згрішила. Ти нічого мені не розказала, і вони сміялися.

Їй знову здалось, що вона побачила спалах у маминих очах, що зник так само швидко й нечутно, як літня блискавка. Мама почала гнати Керрі в бік синього саява з комірки.

– Молися Господові, щоб Він змив твої гріхи.

– Мамо, пусти мене.

– Молися, жінко.

– Мамо, я знову накликаю каміння.

Мама спинилася.

Здавалося, на мить навіть повітря застигло в її горлі. Тоді рука на шиї Керрі стислася ще сильніше, доки дівчина не побачила перед очима вогнисті червоні цятки й не відчула, як їй запаморочилося й закрутилося в голові.

Мамині збільшені очі запливли в її поле зору.

– Чортове ти поріддя, – прошепотіла вона. – За що мені таке прокляття?

Керрі силкувалася знайти у вихорі думок щось достатньо вагоме, щоб висловити свої муки, сором, ненависть, страх. Здавалося, все її життя звелось до однієї миті цього жалюгідного, розтоптаного бунту. Її очі шалено випнулися, а сповнений слини рот широко розкрився.

– Ти ГІВНО! – закричала вона.

Мама зашипіла, як обпечений кіт.

– Гріх! – закричала вона. – О, Гріх! – Вона почала бити Керрі по спині, по шиї, по голові. Вона пхала й заганяла Керрі до блакитного саява комірки.

– Ти КУРВА! – кричала Керрі.

(так так о так зрозуміло як інакше ти могла в неї з'явитись о боже як добре)

Нею крутонуло й штовхнуло до комірки головою вперед, вона вдарилася об дальшу стінку й упала на підлогу напівпритомна. Двері гупнули, ключ крутнувся.

Вона залишилась наодинці з маминим сердитим Богом.

Блакитний вогник освітлював зображення велетенського бородатого Ягве, котрий звергав галасливі маси людей в імлісті провалля над вогненною безоднею, де страхітливі чорні фігури бились у полум'ї вічних мук, а на велетенському вогнистому троні сидів із тризубом у руці Чорний. Він мав тіло людини, але з шипастим хвостом і головою шакала.

Цього разу вона не зламається.

Але вона, звісно, зламалася. На це знадобилося шість годин, але вона зламалася, заплакала й погукала маму, щоб та відімкнула двері й випустила її. Їй страшно хотілося помочитися. Чорний вискалив до неї шакалячі зуби. Його багряні очі знали всі таємниці жіночої крові.

Через годину після того, як Керрі почала гукати, мама випустила її. Керрі ошаленіло метнулася до вбиральні.

Аж зараз, через три години після цього, схиливши голову над швацькою машинкою, як покаянна грішниця, Керрі згадала страх у маминих очах і начебто здогадалася про його причини.

Були й інші часи, коли мама тримала її в комірці чи не цілий день, – наприклад, коли вона вкрала той перстень за сорок дев'ять центів із крамнички «Все по 5 та по 10» або коли мама знайшла ту фотографію Боббі «Флеша» Пікетта під подушкою доньки, – й одного разу Керрі зомліла від голоду й запаху власних випорожнень. Але вона ніколи-ніколи не відказувала мамі так, як сьогодні. Сьогодні вона навіть вимовила слово на «К». Але мама випустила її майже одразу після того, як Керрі зламалася.

Кінець ознакомительного фрагмента.

Текст предоставлен ООО «ЛитРес».

Прочитайте эту книгу целиком, купив полную легальную версию (https://www.litres.ru/pages/biblio_book/?art=40102672&lfrom=362673004) на ЛитРес.

Безопасно оплатить книгу можно банковской картой Visa, MasterCard, Maestro, со счета мобильного телефона, с платежного терминала, в салоне МТС или Связной, через PayPal, WebMoney, Яндекс.Деньги, QIWI Кошелек, бонусными картами или другим удобным Вам способом.

notes

2

Мортімер Снерд – наручна лялька артиста-черевомовця Едгара Бергена, простакуватий провінційний персонаж.

3

Слова з пісні «Just Like A Woman» Боба Ділана.